Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (drugo vijeće)

12. ožujka 2025.*

„Dizajn zajednice – Postupak za proglašenje dizajna ništavim – Registrirani dizajn Zajednice koji prikazuje LED žarulju – Neuzimanje u obzir otkrivanja prethodnog dizajna – Članak 7. stavak 2. Uredbe (EZ) br. 6/2002 – Uvjeti – Teret dokazivanja”

U predmetu T-66/24,

Lidl Vertriebs GmbH & Co. KG, sa sjedištem u Anzingu (Njemačka), koji zastupaju T. Dolde, C. Zimmer i M. Hawkins, odvjetnici,

tužitelj,

protiv

Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO), koji zastupa D. Gája, u svojstvu agenta,

tuženika,

druga stranka u postupku pred žalbenim vijećem EUIPO-a, intervenijent pred Općim sudom:

Liquidleds Lighting Corp., sa sjedištem u Taipeiu (Tajvan), koji zastupa S. Beckmann, odvjetnica,

OPĆI SUD (drugo vijeće),

u sastavu: A. Marcoulli (izvjestiteljica), predsjednica, W. Valasidis i L. Spangsberg Grønfeldt, suci,

tajnik: P. Núñez Ruiz, administratorica,

uzimajući u obzir pisani dio postupka,

nakon rasprave održane 21. studenoga 2024.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: engleski

Presudu

1 Tužbom koja se temelji na članku 263. UFEU-a tužitelj Lidl Vertriebs GmbH & Co. KG zahtijeva poništenje odluke trećeg žalbenog vijeća Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) od 27. studenoga 2023. (predmet R 2336/2022-3) (u daljnjem tekstu: pobijana odluka).

Okolnosti spora

2 Tužitelj je 25. ožujka 2021. podnio EUIPO-u zahtjev za proglašenje ništavosti dizajna Zajednice registriranog slijedom prijave koju je 12. siječnja 2017. podnio intervenijent Liquidleds Lighting Corp., a koji je prikazan na sljedeći način:

3 Proizvod na koji se namjerava primijeniti dizajn prethodno naveden u točki 2. ove presude, čije se proglašenje ništavosti zahtijeva, pripada razredu 26.04 u smislu Sporazuma iz Locarna od 8. listopada 1968. o uspostavi međunarodne klasifikacije za industrijski dizajn, kako je izmijenjen, i odgovara sljedećem opisu: „LED žarulje”.

4 U prilog zahtjevu za proglašenje ništavosti istaknut je razlog iz članka 25. stavka 1. točke (b) Uredbe Vijeća (EZ) br. 6/2002 od 12. prosinca 2001. o dizajnu Zajednice (SL 2002., L 3, str. 1. i ispravci SL 2018., L 72, str. 42. i SL 2020., L 415, str. 89.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 24., str. 45.), u vezi s člankom 4. stavkom 1. kao i člancima 5. i 6. te uredbe.

5 Zahtjev za proglašenje ništavosti temeljio se na ranijem dizajnu D1 i ranijem dizajnu D2.

6 Odjel za poništaje odlukom od 23. rujna 2022. odbio je zahtjev za proglašenje ništavosti.

7 Tužitelj je 28. studenoga 2022. podnio EUIPO-u žalbu protiv odluke Odjela za poništaje.

8 Pobijanom odlukom žalbeno vijeće odbilo je žalbu. Smatralo je, s jedne strane, da je otkrivanje ranijeg dizajna D1 obuhvaćeno područjem primjene iznimke predviđene člankom 7. stavkom 2. Uredbe br. 6/2002 i, s druge strane, da tužitelj nije dokazao otkrivanje ranijeg dizajna D2.

Zahtjevi stranaka

9 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

– poništi pobijanu odluku;

– naloži EUIPO-u i intervenijentu snošenje troškova.

10 EUIPO od Općeg suda zahtijeva da:

– odbije tužbu;

– naloži tužitelju snošenje troškova u slučaju održavanja rasprave.

11 Intervenijent od Općeg suda zahtijeva da:

– odbije tužbu;

– tužitelju naloži snošenje troškova.

Pravo

12 Tužitelj navodi jedan tužbeni razlog, koji se temelji na povredi članka 6. stavka 1. točke (b) u vezi s člankom 7. stavka 2. Uredbe br. 6/2002. Taj se tužbeni razlog u biti sastoji od triju dijelova, od kojih se prvi temelji na nepravilnoj raspodjeli tereta dokazivanja, drugi na pogrešnom ispitivanju dokaza i treći na pogrešnoj primjeni članka 7. stavka 2. navedene uredbe.

13 Uvodno valja istaknuti da, kao što to proizlazi iz sadržaja jedinog tužbenog razloga kao i iz sadržaja tužbe u cjelini i kao što je to tužitelj potvrdio na raspravi, on osporava pobijanu odluku samo u pogledu ocjena žalbenog vijeća o ranijem dizajnu D1, čije otkrivanje nije uzeto u obzir u skladu s člankom 7. stavkom 2. Uredbe br. 6/2002, u vezi s člankom 6. iste uredbe. S druge strane, tužitelj ne osporava ocjene žalbenog vijeća o nepostojanju otkrivanja ranijeg dizajna D2. Slijedom toga, predmet ove tužbe ograničen je na poništenje pobijane odluke u dijelu u kojem je njome odbijena tužiteljeva žalba koja se odnosi na njegov zahtjev za proglašenje ništavosti koji se temelji na ranijem dizajnu D1.

Uvodne napomene o relevantnom pravnom okviru

14 Na temelju članka 25. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 6/2002, dizajn Zajednice može biti proglašen ništavim ako ne ispunjava uvjete iz članaka 4. do 9. navedene uredbe, a osobito uvjete novosti i individualnog karaktera predviđene člankom 5. i člankom 6. te uredbe.

15 Prema članku 5. stavku 1. točki (b) te uredbe registrirani dizajn Zajednice smatra se novim ako nijedan istovjetni dizajn nije bio učinjen dostupnim javnosti prije datuma podnošenja prijave za registraciju dizajna za koji se traži zaštita, ili, ako je zatraženo pravo prvenstva, prije datuma priznatog prvenstva.

16 Prema članku 6. stavku 1. točki (b) Uredbe br. 6/2002 smatra se da registrirani dizajn Zajednice ima individualan karakter ako se ukupni dojam koji ostavlja na upućenog korisnika razlikuje od ukupnog dojma koji na takva korisnika ostavlja bilo koji dizajn koji je bio učinjen dostupnim javnosti, prije datuma podnošenja prijave za registraciju ili, ako je zatraženo pravo prvenstva, prije datuma priznatog prvenstva.

17 Članak 7. stavak 1. Uredbe br. 6/2002 propisuje da se dizajn smatra učinjen dostupnim javnosti ako je objavljen slijedom registracije ili na drugi način, ili izložen, upotrijebljen u trgovini ili drukčije otkriven prije datuma podnošenja prijave za registraciju dizajna, ili, ako je zatraženo pravo prvenstva, prije datuma priznatog prvenstva osim ako ti događaji poslovnim krugovima specijaliziranima u dotičnom industrijskom sektoru, a koji posluju unutar Europske unije, objektivno nisu mogli biti poznati u redovitom poslovanju. Međutim, ne smatra se da je dizajn bio učinjen dostupnim javnosti samo zbog toga što je otkriven trećoj osobi pod izričitim ili prešutnim uvjetima tajnosti.

18 Međutim, uvodna izjava 20. Uredbe br. 6/2002 navodi da je također potrebno dopustiti dizajneru ili njegovom pravnom sljedniku da proizvode koji sadržavaju dizajn, testiraju na tržištu prije nego što odluče je li zaštita kakvu pruža registrirani dizajn Unije poželjna. U tu svrhu potrebno je osigurati da otkrivanje dizajna od strane dizajnera ili njegova pravnog sljednika ne smije spriječiti ocjenu novosti ili individualnog karaktera dizajna o kojemu je riječ.

19 Stoga, članak 7. stavak 2. Uredbe br. 6/2002 propisuje:

„Otkrivanje se ne uzima u obzir za potrebe primjene članaka 5. i 6. i ako je dizajn za koji se traži zaštita prema registriranom dizajnu Zajednice učinjen dostupnim javnosti:

(a) od strane dizajnera, njegova pravnoga sljednika ili treće osobe, kao rezultat podataka ili aktivnosti koji su dizajner ili njegov pravni sljednik dali, odnosno, poduzeli; i

(b) tijekom razdoblja od 12 mjeseci prije datuma podnošenja prijave dizajna ili, ako je zatraženo pravo prvenstva, prije datuma priznatog prvenstva.”

20 S obzirom na taj pregled relevantnog pravnog okvira valja ispitati tri dijela jedinog tužbenog razloga koji je istaknuo tužitelj, počevši s trećim dijelom.

Treći dio jedinog tužbenog razloga, koji se temelji na pogrešnoj primjeni članka 7. stavka 2. Uredbe br. 6/2002

21 Tužitelj ističe da je žalbeno vijeće pogrešno protumačilo članak 7. stavak 2. Uredbe br. 6/2002 smatrajući da nije potrebna nikakva istovjetnost između osporavanog dizajna i otkrivenog dizajna. Iako je žalbeno vijeće pravilno navelo da se predmetna odredba primjenjuje i na ispitivanje individualnog karaktera, ta se odredba ipak ne može proširiti na slučajeve u kojima se prvotno otkriveni dizajn razlikuje od dizajna koji je kasnije registriran. Prema tužitelju, navedena odredba zahtijeva istovjetnost prvotno otkrivenog dizajna i dizajna koji je naknadno registriran, u suprotnom se ne može primijeniti iznimka koja je u njoj predviđena. Budući da se u ovom slučaju prvotno otkriven dizajn razlikuje od osporavanog dizajna, ali ostavlja isti ukupni dojam kao i on, navedena se odredba ne može primijeniti.

22 EUIPO i intervenijent osporavaju tužiteljeve tvrdnje.

23 Najprije valja istaknuti da se, kao što to proizlazi iz točke 19. ove presude, u članku 7. stavku 2. Uredbe br. 6/2002 najprije navodi da se „ [o]tkrivanje […] ne uzima u obzir za potrebe primjene članaka 5. i 6. [navedene uredbe]” ako su ispunjeni uvjeti koji su njime predviđeni. Nadalje, pojašnjava što se smatra situacijom u kojoj je „dizajn za koji se traži zaštita prema registriranom dizajnu Zajednice učinjen dostupnim javnosti”. Naposljetku, navodi da to otkrivanje mora izvršiti „dizajner ili njegov pravni sljednik” (članak 7. stavak 2. točka (a) Uredbe br. 6/2002) i to „tijekom razdoblja od 12 mjeseci prije datuma podnošenja prijave dizajna” (članak 7. stavak 2. točka (b) iste uredbe) (u daljnjem tekstu: razdoblje odgode).

24 Stoga iz članka 7. stavka 2. Uredbe br. 6/2002 proizlazi da se iznimka koja se njime predviđa u području otkrivanja primjenjuje kako u vezi s uvjetom za zaštitu predviđenim u članku 5. navedene uredbe koji se odnosi na „novost” dizajna tako i u vezi s uvjetom za zaštitu iz članka 6. te uredbe koji se odnosi na „individualni karakter” dizajna.

25 Kad je riječ o navedenim uvjetima za zaštitu, valja podsjetiti na to da, u smislu članaka 5. i 6. Uredbe br. 6/2002, s jedne strane, novost dizajna podrazumijeva da nijedan istovjetni dizajn nije bio učinjen dostupnim javnosti i, s druge strane, da individualni karakter dizajna podrazumijeva da se ukupni dojam koji ostavlja na upućenog korisnika razlikuje od ukupnog dojma koji ostavlja bilo koji dizajn koji je učinjen dostupnim javnosti.

26 Stoga, ako nepostojanje novosti u smislu članka 5. Uredbe br. 6/2002 znači da je istovjetan dizajn bio učinjen dostupnim javnosti, nepostojanje individualnog karaktera u smislu članka 6. iste uredbe znači da je dizajn koji ostavlja isti ukupni dojam na upućenog korisnika bio otkriven.

27 Stoga iz članaka 5. i 6. Uredbe br. 6/2002, u vezi s njezinim člankom 7. stavkom 2., proizlazi da se, ako su ispunjeni uvjeti predviđeni potonjom odredbom, u obzir ne uzima otkrivanje istovjetnog dizajna (za potrebe primjene članka 5. navedene uredbe) ili dizajna koji ostavlja isti ukupni dojam (za potrebe primjene članka 6. te uredbe).

28 Slijedom toga, primjeni članka 7. stavka 2. Uredbe br. 6/2002 u vezi s njezinim člankom 6. svojstveno je da se otkrivanje koje se vjerojatno neće uzeti u obzir u okviru ispitivanja individualnog karaktera odnosi na raniji dizajn koji ostavlja isti ukupni dojam kao osporavani dizajn. Naime, otkrivanje koje se vjerojatno neće uzeti u obzir odnosi se na raniji dizajn istovjetan osporavanom dizajnu samo kada se u okviru ispitivanja novosti primjenjuje predmetna iznimka u vezi s člankom 5. navedene uredbe.

29 Osim toga, nepostojanje individualnog karaktera može također konkretno proizlaziti iz otkrivanja istovjetnog ranijeg dizajna jer takav dizajn ne može ostaviti različit ukupni dojam. Naime, ispunjenje uvjeta individualnog karaktera zahtijeva veće razlikovanje osporavanog dizajna u odnosu na svaki raniji dizajn od ispunjavanja uvjeta novosti, tako da dizajn koji nije nov ne može *a fortiori* imati individualni karakter (vidjeti presudu od 27. travnja 2022., Group Nivelles/EUIPO – Easy Sanitary Solutions (Odvodna kanalica za tuš-kadu), T-327/20, EU:T:2022:263, t. 170. i navedenu sudsku praksu). Stoga, iako se nepostojanje novosti pokazuje odlučujućim za nepostojanje individualnog karaktera (presuda od 27. travnja 2022., Odvodna kanalica za tuš-kadu, T-327/20, EU:T:2022:263, t. 171.), činjenica je da uvjet koji se odnosi na individualni karakter kao takav ne zahtijeva neotkrivanje istovjetnog ranijeg dizajna, nego ranijeg dizajna koji ostavlja isti ukupni dojam.

30 Stoga se članak 7. stavak 2. Uredbe br. 6/2002 u vezi s njezinim člankom 6. odnosi na neuzimanje u obzir otkrivanja ranijeg dizajna koji ostavlja isti ukupni dojam kao osporavani dizajn.

31 Osim toga, suprotno onomu što tvrdi tužitelj, predmetna odredba, kada se odnosi na situaciju u kojoj je „dizajn za koji se traži zaštita prema registriranom dizajnu Zajednice učinjen dostupnim javnosti”, ne može se tumačiti na način da dizajn učinjen dostupnim javnosti (čije se otkrivanje vjerojatno neće uzeti u obzir ako su ispunjena dva uvjeta predviđena navedenom odredbom) treba biti „istovjetan” osporavanom dizajnu ili treba biti „isti” kao osporavani dizajn, ne uzimajući u obzir njegov širi tekst, njegov kontekst i cilj.

32 Naime, treba podsjetiti na to da prilikom tumačenja pojma prava Unije, valja uzeti u obzir ne samo tekst odredbe u kojoj se nalazi nego i kontekst u kojem se nalazi te ciljeve propisa kojeg je dio (presuda od 24. studenoga 2011., Circul Globus Bucureeti, C-283/10, EU:C:2011:772, t. 32.).

33 Stoga valja istaknuti da se u tekstu članka 7. stavka 2. Uredbe br. 6/2002 ne upotrebljava riječ „istovjetan” niti se u njemu upućuje na pojam „istovjetnost” niti se u njemu nalazi izraz „isti dizajn”. Da je zakonodavac Unije namjeravao ograničiti primjenu iznimke o kojoj je riječ na otkrivanje „istovjetnog” dizajna ili „istog” dizajna, on bi to izričito naveo, kao što je to u drugom kontekstu učinio u članku 41. stavku 1. iste uredbe, upućujući na „isti dizajn”.

34 S druge strane, općenitije se pozivajući na otkrivanje registriranog dizajna, čini se da se zakonodavac Unije ograničio na utvrđivanje veze, doduše uske, između registriranog dizajna i dizajna koji su osobe iz članka 7. stavka 2. točke (a) navedene uredbe prethodno učinile dostupnim tijekom razdoblja odgode iz članka 7. stavka 2. točke (b) te uredbe. Međutim, na temelju teksta članka 7. stavka 2. Uredbe br. 6/2002 samog po sebi ne može se isključiti da takva veza može valjano postojati kako u slučaju kad su ti dizajni istovjetni tako i u slučaju kada ostavljaju isti ukupni dojam, uzimajući također u obzir kontekst u kojem se nalazi odredba o kojoj je riječ i, općenitije, njezin cilj.

35 Što se tiče, s jedne strane, konteksta u kojem se nalazi predmetna odredba, dovoljno je podsjetiti na to da, kao što je to istaknuto u točkama 24. do 28. ove presude, članak 7. stavak 2. Uredbe br. 6/2002, kao uostalom i članak 7. stavak 1. navedene uredbe, upućuje i na članak 5. i na članak 6. iste uredbe, a time i na ispitivanje kako novosti tako i individualnog karaktera osporavanog dizajna. Isto vrijedi i za uvodnu izjavu 20. Uredbe br. 6/2002, čiji je doseg naveden u točki 18. ove presude. U svrhu ispitivanja individualnog karaktera osporavanog dizajna, otkrivanje koje se vjerojatno neće uzeti u obzir na temelju članka 7. stavka 2. navedene uredbe odnosi se na dizajn koji ostavlja isti ukupni dojam kao osporavani dizajn.

36 S druge strane, kad je riječ o njezinu cilju, cilj iznimke predviđene u članku 7. stavku 2. Uredbe br. 6/2002 zaštita je interesa dizajnera i njegova pravnog sljednika (presuda od 26. travnja 2023., Activa – Grillküche/EUIPO – Targa (Uređaj za roštiljanje), T-757/21, EU:T:2023:216, t. 28.). Naime, cilj je članka 7. stavka 2. Uredbe br. 6/2002 dati dizajneru ili njegovu pravnom sljedniku mogućnost da predstavi dizajn na tržištu tijekom razdoblja od 12 mjeseci prije nego što započne s postupovnim formalnostima. Tako se tijekom tog razdoblja dizajner ili njegov pravni sljednik može uvjeriti u komercijalni uspjeh predmetnog dizajna prije snošenja troškova registracije, a da pritom ne postoji bojazan da se na otkrivanje do kojeg dolazi tom prilikom može uspješno pozvati tijekom postupka za proglašenje dizajna ništavim pokrenutog nakon eventualne registracije predmetnog dizajna (presuda od 14. lipnja 2011., Sphere Time/OHIM – Punch (Sat pričvršćen na traku), T-68/10, EU:T:2011:269, t. 24. i 25.).

37 Osim toga, valja podsjetiti na to da je, u skladu s uvodnom izjavom 7. Uredbe br. 6/2002, cilj sustava zaštite dizajna Zajednice potaknuti inovacije i razvoj novih proizvoda i ulaganje u njihovu proizvodnju.

38 Ostvarivanje ciljeva navedenih u točkama 18., 36. i 37. ove presude bilo bi ugroženo ako bi, nakon što je testirao dizajn na tržištu, dizajner ili njegov pravni sljednik koji se želi koristiti razdobljem odgode u svakom slučaju morao podnijeti prijavu za registraciju dizajna kako je prvotno ispitan na tržištu, bez mogućnosti uzimanja u obzir konkretnih rezultata tog testa, kako bi se navedenom dizajnu napravile eventualne prilagodbe potrebne kako bi se osigurao njegov komercijalni uspjeh i da stoga ne bi mogao zatražiti registraciju dizajna koji, iako nije istovjetan, ostavlja isti ukupni dojam poput onoga koji je prvotno ispitan na tržištu.

39 Naime, tumačenje koje zagovara tužitelj značilo bi da bi se, registracijom dizajna koji nije istovjetan dizajnu testiranom na tržištu, dizajner ili njegov pravni sljednik izložio riziku da se u postupku za proglašenje ništavosti poziva na njegovo vlastito otkrivanje tog ranijeg dizajna tijekom razdoblja odgode.

40 Stoga bi takvo tumačenje bilo protivno cilju članka 7. stavka 2. Uredbe br. 6/2002 i, šire, sustavu zaštite dizajna Zajednice, a to je omogućiti dizajneru da ispita dizajn na tržištu te potaknuti inovacije i razvoj proizvoda.

41 Iz svega prethodno navedenog proizlazi da, suprotno onomu što tvrdi tužitelj, primjena članka 7. stavka 2. Uredbe br. 6/2002 u vezi s člankom 6. iste uredbe ne zahtijeva da je raniji dizajn, čije se otkrivanje vjerojatno neće uzeti u obzir, istovjetan osporavanom dizajnu.

42 Stoga treći dio jedinog tužbenog razloga valja odbiti.

Prvi dio jedinog tužbenog razloga, koji se temelji na nepravilnoj raspodjeli tereta dokazivanja

43 Tužitelj tvrdi da je na stranci koja se poziva na iznimku predviđenu u članku 7. stavku 2. Uredbe br. 6/2002 da dokaže da se primjenjuje i da su ispunjeni s njome povezani uvjeti. Međutim, u ovom je slučaju žalbeno vijeće čitav teret dokazivanja prebacilo na tužitelja. Budući da intervenijent nije ispunio svoj teret dokazivanja, tužitelj nije bio dužan osporiti primjenu navedene odredbe.

44 EUIPO i intervenijent osporavaju tužiteljeve tvrdnje.

45 Uvodno valja podsjetiti na to da, kada podnositelj zahtjeva za proglašenje dizajna ništavim ističe razlog za ništavost predviđen u članku 25. stavku 1. točki (b) Uredbe br. 6/2002, on mora podnijeti elemente koji mogu dokazati da osporavani dizajn ne ispunjava uvjete određene u člancima 4. do 9. te uredbe (presuda od 21. rujna 2017., Easy Sanitary Solutions i EUIPO/Group Nivelles, C-361/15 P i C-405/15 P, EU:C:2017:720, t. 60.).

46 Konkretno, istaknuti dokazi moraju u dovoljnoj mjeri dokazati da je raniji dizajn stvarno bio učinjen dostupnim javnosti prije datuma podnošenja prijave za registraciju osporavanog dizajna (presuda od 21. lipnja 2018., Haverkamp IP/EUIPO – Sissel (Uzorak površine plaže s oblucima), T-228/16, neobjavljena, EU:T:2018:369, t. 27.).

47 S druge strane, kako bi članak 7. stavak 2. Uredbe br. 6/2002 bio primjenjiv u okviru postupka za proglašenje ništavosti, nositelj dizajna na koji se odnosi zahtjev za proglašenje dizajna ništavim mora dokazati da je on ili dizajner dizajna na kojem se temelji navedeni zahtjev ili dizajnerov pravni sljednik (presuda od 14. lipnja 2011., Sat pričvršćen na traku, T-68/10, EU:T:2011:269, t. 26.), da su dizajn dostupnim javnosti učinili on ili treća osoba na temelju dostavljenih informacija ili radnji koje je on poduzeo i da je do tog otkrivanja došlo tijekom razdoblja odgode.

48 U pobijanoj je odluci žalbeno vijeće najprije u točkama 32. i 33. navelo da dokazi koje je tužitelj podnio u prilog svojem zahtjevu za proglašenje ništavosti dokazuju otkrivanje ranijeg dizajna D1, otkrivanje koje intervenijent uostalom nije osporio.

49 Nadalje, u točki 34. pobijane odluke žalbeno vijeće pojasnilo je da je intervenijent ipak tvrdio da treba primijeniti iznimku predviđenu u članku 7. stavku 2. Uredbe br. 6/2002. U tom pogledu, u točki 36. pobijane odluke, žalbeno vijeće navelo je da je na stranci koja se pozvala na primjenu navedene iznimke da podnese relevantne dokaze. U točki 37. pobijane odluke žalbeno vijeće dodalo je da, ako podnositelj zahtjeva za proglašenje ništavosti namjerava osporiti primjenu te odredbe, on mora podnijeti dokaze u prilog tomu.

50 Naposljetku, na temelju tih premisa, žalbeno vijeće je u točkama 38. do 42. i 44. do 49. pobijane odluke ispitalo i dokaze koje je intervenijent podnio u prilog primjeni iznimke predviđene u članku 7. stavku 2. Uredbe br. 6/2002 i očitovanja koja je tužitelj podnio kako bi osporio primjenu te iznimke. Žalbeno je vijeće stoga u točkama 43. i 50. pobijane odluke zaključilo, s jedne strane, da je iznimka na koju se poziva intervenijent primjenjiva u ovom slučaju i, s druge strane, da tužitelj nije podnio nijedan dokaz koji bi mogao dovesti u pitanje taj zaključak.

51 Kao prvo, valja istaknuti da je, u skladu sa sudskom praksom navedenom u točkama 45. do 47. ove presude, najprije na tužitelju da dokaže da osporavani dizajn ne ispunjava uvjete za zaštitu i, osobito, najprije, da je raniji dizajn bio učinjen dostupnim javnosti. Slijedom toga, u vezi s otkrivanjem ranijeg dizajna, na intervenijentu je, prema potrebi, da se pozove na iznimku predviđenu u članku 7. stavku 2. Uredbe br. 6/2002 i da dokaže da su ispunjeni uvjeti za njezinu primjenu.

52 Međutim, kao što to proizlazi iz točaka 48. do 50. ove presude, žalbeno vijeće je u skladu s tim načelima, nakon što je utvrdilo da je raniji dizajn D1 bio učinjen dostupnim javnosti, što intervenijent nije osporavao, ispitalo primjenjivost iznimke predviđene u članku 7. stavku 2. Uredbe br. 6/2002 na koju se poziva intervenijent s obzirom na dokaze koje je podnio.

53 Kao drugo, kao što to proizlazi iz pobijane odluke i točaka 49. i 50. ove presude, žalbeno vijeće također je ispitalo očitovanja koja je podnio tužitelj kako bi osporio primjenu navedene iznimke.

54 Ispitujući očitovanja koja je u tu svrhu podnio tužitelj i eventualne dokaze koje je on podnio u prilog svojim očitovanjima, žalbeno vijeće nije prebacilo teret dokazivanja na tužitelja, nego je primijenilo opće načelo zaštite prava obrane i, konkretnije, članak 62. Uredbe br. 6/2002, koji predstavlja posebnu primjenu tog načela. Naime, drugom rečenicom te odredbe predviđeno je da se EUIPO-ove odluke mogu temeljiti samo na onim razlozima ili dokazima o kojima su se predmetne stranke imale mogućnost očitovati (vidjeti, po analogiji, presudu od 21. travnja 2021., Hasbro/EUIPO – Kreativni Događaji (MONOPOLY), T-663/19, EU:T:2021:211, t. 119.). Uostalom, valja utvrditi da se tužitelj pred Općim sudom nije pozvao ni na povredu navedenog načela ni navedene odredbe.

55 Osim toga, suprotno onomu što predlaže tužitelj, njegova mogućnost da učinkovito podnese očitovanja nije uvjetovana time da objašnjenja i dokazi koje je intervenijent podnio kako bi opravdao primjenu članka 7. stavka 2. Uredbe br. 6/2002 zadovoljavaju određenu razinu vjerodostojnosti i dosljednosti. Naprotiv, tužitelj svojim očitovanjima može EUIPO-ovim tijelima skrenuti pozornost na razloge na temelju kojih, prema njegovu mišljenju, navedena objašnjenja i dokazi intervenijenta nisu ni vjerodostojni ni dosljedni. Slijedom toga, navodna okolnost da su,

prema njegovu mišljenju, intervenijentova objašnjenja i dokazi bili nevjerodostojni i nedosljedni nije ga spriječila da učinkovito podnese svoja očitovanja niti je dovela do prebacivanja tereta dokazivanja na njega.

56 Doduše, čini se da je u točki 37. pobijane odluke žalbeno vijeće sugeriralo da stranka koja namjerava osporiti primjenu iznimke predviđene u članku 7. stavku 2. Uredbe br. 6/2002 treba podnijeti dokaze u prilog tomu. Međutim, taj navod, iako nažalost nejasan, ne može se shvatiti na način da zahtijeva da takva stranka, kao u ovom slučaju tužitelj, nužno podnese dokaze u prilog svojim očitovanjima, s obzirom na to da se ona po potrebi mogu ograničiti na iznošenje očitovanja o objašnjenjima i dokazima koje je podnijela stranka koja se poziva na primjenu navedenog izuzeća.

57 U svakom slučaju, valja podsjetiti na to da je u ovom slučaju žalbeno vijeće ispitalo objašnjenja i dokaze koje je intervenijent podnio kako bi opravdao primjenu članka 7. stavka 2. Uredbe br. 6/2002 kao i očitovanja koja je tužitelj podnio kako bi osporio njegovu primjenu.

58 Iz prethodno navedenog proizlazi da, suprotno onomu što tvrdi tužitelj, žalbeno vijeće nije počinilo pogrešku koja se tiče prava prilikom raspodjele tereta dokazivanja niti je neopravdano prenijelo taj teret na tužitelja.

59 Stoga prvi dio jedinog tužbenog razloga valja odbiti.

Drugi dio jedinog tužbenog razloga, koji se temelji na pogrešnom ispitivanju dokaza

60 Tužitelj tvrdi da je žalbeno vijeće počinilo pogrešku time što se oslonilo na dokaze koje je podnio intervenijent, a koji su nedosljedni. Kao prvo, dizajn koji je navodno otkriven na sajmu u ožujku 2016. (koji se nalazi u prilogu R8 u postupku pred EUIPO-om) i osporavani dizajn nisu istovjetni jer su višestruko različiti u pogledu vrha žarne niti, broja petlji, visine staklenog štapića i položaja završetka žarne niti. Kao drugo, izjava svjedoka (iz priloga R10 postupku pred EUIPO-om) sadržava pogrešne informacije jer slika žarulje iz njegova Priloga 1. nije istovjetna osporavanom dizajnu jer sadržava očite razlike u pogledu pojasa petlje, putanje žarne niti, konačnog položaja žarne niti i ukupne visine petlji. Kao treće, raniji dizajn D1 i osporavani dizajn nisu istovjetni. S jedne strane, stakleni štapići imaju različitu duljinu, a položaj su i putanja gornjeg dijela petlje različiti. S druge strane, razlike u obliku žarne niti ne mogu se objasniti činjenicom da su žarulje upaljene i da svjetlost uzrokuje odraz na staklu. Naposljetku, prema tužiteljevu mišljenju, s obzirom na to da iz dokaza proizlazi da postoje četiri različite žarulje sa spiralnom žarnom niti (one prikazane u osporavanom dizajnu, u ranijem dizajnu D1, u prilogu R8 i u prilogu R10), žalbeno vijeće zaključilo je da su dokazi bili nedosljedni i neuvjerljivi.

61 EUIPO i intervenijent osporavaju tužiteljeve argumente.

62 Uvodno valja istaknuti da tužitelj stoga u biti tvrdi, s jedne strane, da raniji dizajn D1 i osporavani dizajn nisu istovjetni i, s druge strane, da su žarulje iz priloga R8 i R10 različite od onih prikazanih u osporavanom dizajnu.

63 Kao prvo, valja istaknuti da je tužiteljev argument koji se odnosi na nepostojanje istovjetnosti osporavanog dizajna i ranijeg dizajna D1 u očitoj proturječnosti sa sadržajem zahtjeva za proglašenje ništavosti koji je sam tužitelj podnio EUIPO-u, u okviru kojeg je istaknuo da su navedeni dizajni istovjetni. Upitan u tom pogledu na raspravi, tužitelj je objasnio da su, prema njegovu mišljenju, ti dizajni istovjetni samo u smislu članka 5. Uredbe br. 6/2002. Međutim,

dovoljno je istaknuti da se ocjena istovjetnosti dvaju dizajna ne može razlikovati s obzirom na odredbe navedene uredbe koje su uzete u obzir, odnosno, s jedne strane, na članak 5. navedene uredbe i, s druge strane, na članak 7. stavak 2. te uredbe, u vezi s njezinim člankom 6.

64 Uostalom, valja istaknuti da se tužiteljeva argumentacija temelji na pogrešnoj premisi.

65 Naime, kao što to proizlazi iz ispitivanja trećeg dijela jedinog tužbenog razloga, u točkama 23. do 41. ove presude, primjena članka 7. stavka 2. Uredbe br. 6/2002 u vezi s člankom 6. iste uredbe ne zahtijeva da je raniji dizajn (čije se otkrivanje vjerojatno neće uzeti u obzir) istovjetan osporavanom dizajnu. Naprotiv, iz navedenih odredbi proizlazi da se one također odnose na otkrivanje ranijeg dizajna koji ostavlja isti ukupni dojam kao osporavani dizajn.

66 Osim toga, u svakom slučaju, s obzirom na to da je cilj tužiteljevih argumenata dokazati da su suprotstavljeni dizajni, iako ostavljaju isti ukupni dojam, različiti zbog čega ih se ne može smatrati istovjetnima, treba ih odbiti kao bespredmetne u pogledu primjene članka 7. stavka 2. Uredbe br. 6/2002.

67 Naime, iz sudske prakse proizlazi da pitanje koje se odnosi na otkrivanje ranijeg dizajna nije samo ključno pitanje, nego je i uvodno pitanje čije je rješavanje nužno za pravilnu primjenu članaka 5. i 6. Uredbe br. 6/2002 (presuda od 23. listopada 2018., Mamas and Papas protiv EUIPO-a – Wall-Budden (Zaštitna ogradica za dječje krevetiće), T-672/17, neobjavljena, EU:T:2018:707, t. 30.). Stoga, u skladu s člancima 5. i 6. Uredbe br. 6/2002, jedan dizajn treba usporediti s drugim radi utvrđenja novosti i individualnog karaktera prvog dizajna samo ako je drugi bio učinjen dostupnim javnosti (presuda od 21. rujna 2017., Easy Sanitary Solutions i EUIPO/Group Nivelles, C-361/15 P i C-405/15 P, EU:C:2017:720, t. 127.) i samo ako uzimanje u obzir tog otkrivanja nije isključeno na temelju članka 7. stavka 2. iste uredbe.

68 Dakle, tužiteljevi argumenti koji se odnose na usporedbu osporavanog dizajna s ranijim dizajnom D1 ni u kojem slučaju ne mogu dovesti u pitanje ocjene žalbenog vijeća prema kojima je otkrivanje ranijeg dizajna D1 izvršila treća osoba na temelju informacija ili radnji koje je izvršio dizajner, i to tijekom razdoblja odgode, u skladu s člankom 7. stavkom 2. točkama (a) i (b) Uredbe br. 6/2002. Naime, takve se ocjene žalbenog vijeća, koje se odnose na uvjete primjene te odredbe, odnose na kontekst otkrivanja ranijeg dizajna D1 i ne odnose se na pitanje jesu li suprotstavljeni dizajni istovjetni ili ostavljaju isti ukupni dojam u smislu članaka 5. i 6. iste uredbe.

69 Kao drugo, tužiteljeve argumente prema kojima su dokazi koje je intervenijent podnio EUIPO-u u prilozima R8 i R10 nedosljedni jer predstavljaju žarulje različite od onih prikazanih u osporavanom dizajnu također treba odbiti kao bespredmetne u pogledu primjene članka 7. stavka 2. Uredbe br. 6/2002. Naime, cilj ispitivanja koje je u tom pogledu provelo žalbeno vijeće nije bio utvrditi predstavljaju li dokazi koje je intervenijent podnio EUIPO-u dizajne koji su istovjetni ili ostavljaju isti ukupni dojam kao osporavani dizajn, nego, prije svega, dokazuju li ti dokazi da je raniji dizajn bio otkriven u skladu s uvjetima predviđenima navedenom odredbom.

70 Tako je u ovom slučaju, na temelju ispitivanja dokaza koje je podnio intervenijent, žalbeno vijeće u točkama 42. i 43. pobijane odluke zaključilo da ti elementi dokazuju da je treći poduzetnik otkrivanje ranijeg dizajna D1 izvršio na temelju informacija koje je dostavio intervenijent i da se, slijedom toga, s obzirom na to da se primjenjuje iznimka predviđena člankom 7. stavkom 2. Uredbe br. 6/2002, ne treba uzeti u obzir otkrivanje ranijeg dizajna D1.

71 Točno je da je u točki 47. pobijane odluke, u odgovoru na tužiteljev argument, žalbeno vijeće navelo da iz priloga R8 proizlazi da „dizajn prikazan na sajmu u Njemačkoj ostavlja isti ukupni dojam kao osporavani dizajn”. Međutim, valja utvrditi da žalbeno vijeće uopće nije bilo dužno provesti takvu ocjenu, koja uostalom nije utjecala na ispitivanje ispunjavanja uvjeta predviđenih u članku 7. stavku 2. točkama (a) i (b) Uredbe br. 6/2002. Naime, dokazi koje je intervenijent podnio EUIPO-u kako bi opravdao primjenu navedene odredbe nisu se odnosili na osporavani dizajn, nego na kontekst otkrivanja ranijeg dizajna D1.

72 Stoga, suprotno onomu što tužitelj tvrdi na nejasan ili nepotkrijepljen način, usporedba žarulja iz priloga R8 i R10 s osporavanim dizajnom ni na koji način ne može dokazati navodnu netočnost ili neistinitost informacija koje je intervenijent pružio u pogledu konteksta otkrivanja ranijeg dizajna D1.

73 Iz prethodno navedenog proizlazi da se tužiteljevim argumentima ne može dovesti u pitanje ispitivanje dokaza koje je provelo žalbeno vijeće ni općenitije ocjene tog vijeća u pogledu ispunjavanja, u ovom slučaju, uvjeta predviđenih u članku 7. stavku 2. točkama (a) i (b) Uredbe br. 6/2002.

74 Stoga valja odbiti drugi dio jedinog tužbenog razloga.

75 Uzevši u obzir sve prethodno navedeno, s obzirom na to da jedini tužbeni razlog tužitelja nije osnovan, tužbu valja odbiti u cijelosti.

Troškovi

76 U skladu s člankom 134. stavku 1. Poslovnika Općeg suda, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.

77 Budući da je održana rasprava i da tužitelj nije uspio u postupku, treba mu naložiti snošenje troškova u skladu sa zahtjevom EUIPO-a i intervenijenta.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (drugo vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. Tužba se odbija.

2. Društvu Lidl Vertriebs GmbH & Co. KG nalaže se snošenje troškova.

Marcoulli Valasidis Spangsberg Grønfeldt

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 12. ožujka 2025.

Potpisi